



OMDAT
HIJ ZO'N
MOOIE TOON
HEEFT

GIEERTJE
GEERLINGS

Omdat hij
zo'n mooie toon
heeft

Geertje Geerlings



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: augustus 2021
Geertje Geerling

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Ru de Groen
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-589-4
ISBN Paperback: 978-90-8321-556-3

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Een zomeravond in de grote woonkeuken van een ruim en smaakvol ingericht dertigerjaren-huis. Arthur, een rustige zachte man van in de zestig, zit aan de eettafel, met een glas rode wijn en een bakje met wat borrelhappen voor zich: wat blokjes kaas, schijfjes salami, knoflookolijven en wat verschrompelde gedroogde tomaatjes. Mia's glas met witte wijn staat er onaangeroerd naast. Zij is eind vijftig, staat bij het aanrecht en is bezig met een groot mes een flink aantal pillen tot gruis te hakken. Professioneel, met de punt van het mes in het houten blok. Er is geen emotie op hun gezichten te zien. Ze zijn rustig en zwijgen. Buiten klinken de stemmen van spelende kinderen.

Mia schuift het pillengruis voorzichtig in een longdrinkglas. Het is flink wat. Ze doet er wat water bij, roert het om, pakt dan de limonadesiroop uit de ijskast en voegt een flinke scheut toe aan de vuilwitte drab in het glas, om dat vervolgens met water af te vullen, het geheel goed door te roeren en het glas daarna in de ijskast op te bergen. Arthur kijkt toe, neemt regelmatig een flinke slok van zijn wijn en schenkt zich nog eens bij als de bodem van het glas in zicht is.

'Zo,' zegt zij.

'Klaar,' zegt hij. 'Je wijn.' Hij wijst.

'Ja.' Mia gaat zitten, pakt haar glas en neemt een slok.

Zo drinken ze daar even in stilte. Hoe vaak hebben ze zo al samen gezeten, aan het einde van de dag als het werk gedaan is en er genoten moet worden? Duizenden keren. Ze hebben zich nooit verveeld met elkaar, toch zijn er ook weleens wat stiltes gevallen, zoals nu. Dan is alles die dag verlopen zoals te verwachten was, is er niemand over iets uit zijn slof geschoten, hebben er geen opzienbarende gebeurtenissen plaatsgevonden en zijn er geen roddels langsgekomen. Dan gebeurt het nog weleens dat ze een variatie van een gesprek opzoeken dat ze al eerder gevoerd hebben, over iets waar ze het roerend over eens zijn en waar ze elkaar in kunnen bevestigen. Gewoon, omdat dat een aangenaam gevoel geeft. Dan hebben ze het over het leven, dat dat zowel mysterieus als simpel is, dat het een onbestaanbaar wonder is, maar ook een kille en harde realiteit. Daar zijn ze het over eens. Arthur en Mia zijn gevoelsmensen, hij een beetje meer dan zij, en dat weten ze, maar ze weten allebei ook dat gevoel niet meer is dan een momentopname, dat je ervoor moet zorgen dat de belangrijke beslissingen met het verstand en op statistiek gebaseerde wijsheid genomen worden. Dat is nou eenmaal het beste.

Nu geen toneelstukje over iets waar ze het over eens zijn. Dat zou te banaal zijn. Een dramatische stilte is evenwel ook ongewenst.

‘Zullen we nog even wat spelen?’ vraagt zij.

Hij knikt. ‘Oké, ik neem de drankjes wel mee.’

Even later zit zij in de woonkamer achter de piano, met voor zich de partituur van *You*

Don't Know What Love Is, de klassieker uit *The American Songbook*. Schuin achter haar zit hij met zijn trompet, die hij aan zijn lippen zet voor een langgerekte opmaat die hij omhoog sleurt, even laat hangen en dan neer laat komen op de tweede noot, waar zij op invalt. Hij heeft een Chet-Bakerachtige toon, warm, zacht, impressionistisch, en zij volgt hem én de partituur, en verraadt daarmee haar klassiek geschoolde muzikale opleiding. Haar strakke, droge, heldere noten en zijn losse, fluwelen spel, een fraaie combinatie van die twee werelden die zo'n grote rol in hun levens spelen: van gevoel en ratio, van *soul* en *skill*.

Het raam aan de zijkant van het huis staat open en het is alsof de kinderen buiten gestopt zijn met hun spel. De slierten muziek dwarrelen de buurt in, over straat en naar de tuinen, waar de mensen zitten na te tafelen. Het is alleen wel heel anders dan het was, het is heel anders dan in het begin, toen er van die flarden genoten werd in de buurt. Dat is nu niet meer het geval. Wie die melodieuze klanken nu hoort, klemt zijn kaken op elkaar en sluit zich ervoor af. Er is te veel gebeurd, dit is valse tederheid, deze muziek lijkt zoet, maar vertegenwoordigt voor iedereen inmiddels bittere misdaad.

Anderhalf uur later zitten Arthur en Mia een beetje aangeschoten en in zichzelf gekeerd naast elkaar op het bed in de slaapkamer boven, met op het nachtkastje het longdrinkglas met inhoud. Het is even alsof tijd niet bestaat, alsof de seconden uren zijn. Hoelang zitten ze daar

zo? Ze weten het niet en het is ook niet belangrijk, het kan lang zijn en kort, het doet er niet toe.

'Kom,' zegt hij. 'Nu maar gewoon even doorzetten.'

'Ja.'

Hij staat op, zij dan ook. Ze omhelzen elkaar, nog steeds is het met weinig emotie. Het lijkt nu niet meer dan een ritueel. Het werk is al gedaan, dat zal het zijn, nu rest alleen nog de daad.

'Ik zal je missen,' zegt hij.

'Natuurlijk zal je dat niet. Wat een onzin. Ik jou misschien.'

'Misschien?' Hij glimlacht.

'Ik zie wel hoe het loopt,' glimlacht ze terug. 'Laten we het er nu niet over hebben.'

'Nee. Hoeft niet.' Hij pakt het glas en brengt het naar zijn mond.

VIJF MAANDEN EERDER

2.

De verhuizing is in volle gang. Echt veel is het niet, wat verbazingwekkend is gezien de afmetingen van het huis en de leeftijden van de nieuwe bewoners. Mia staat op het stoepje voor de voordeur en geeft de drie sjouwende mannen instructies. Zij zegt waar alles naar toe moet, wat bij de dozen eigenlijk helemaal niet nodig is, want daar staat het op: *slaapkamer 1, slaapkamer 2, keuken, zitkamer*. Toch zegt ze het steeds, ze leest wat er op de doos staat en zegt dat hardop. 'Deze moet naar de keuken, heren.'

De mannen lachen. 'Wacht. Dus als er *keuken* op staat dan moet het naar de keuken,' zegt de oudste van de drie. 'Ik begin het systeem te begrijpen.'

Mia lacht dan ook. 'Sorry. Maar we zijn weleens eerder verhuisd en dat ging toen helemaal niet goed.'

'Maar nu hebt u verhuizers die kunnen lezen, mevrouw. Dat is wel even andere koek.'

'Het kost een paar centen, maar dan heb je ook wat.'

Lachend sjouwen ze verder, rustig maar gestaag, zoals alleen verhuizers dat kunnen.

Arthur zit op de straat bij de wagen op een van de net uitgeladen eetkamerstoelen en blikt om zich heen. Hij neemt de omgeving in zich op, de huizen aan de overkant, de tuinen, de

kinderen die verderop aan het spelen zijn. Hij kijkt dan om en treft een serieuze blik van Mia, die in de deuropening staat. 'Kom je?'

'Ik kom,' zegt hij. En hij staat op.

Een dik uur later is de kleine vrachtwagen uitgeruimd en neemt Mia afscheid van de verhuizers. 'Knap gedaan,' grijnst ze. 'Volgens mij staan de dozen voor de keuken in de keuken.' Ze overhandigt de oudste een paar bankbiljetten.

'Dank u wel. Veel geluk hier.' De mannen stappen in en de verhuiswagen rijdt een stukje de straat in, om verderop te keren.

Ondertussen is het haar beurt om even rond te kijken naar haar nieuwe omgeving. Zij treft daarbij de nieuwsgierige blik van de overbuurvrouw, een kleine blonde veertiger, die net met haar auto haar tuinpad is opgereden en uitstapt. 'Welkom,' roept ze van afstand.

Mia loopt haar tegemoet, de vrouw doet hetzelfde. Precies midden op de straat treffen ze elkaar.

'Debbie.'

'Mia.'

'Leuk dat jullie er eindelijk zijn. Het stond al een tijdje leeg en dat had toch iets sombers.'

'We zijn blij dat we er eindelijk zijn. Hoewel dat voor ons niet zo eindelijk was, want het ging nogal snel allemaal. Zin in koffie?'

Even later ontvangt Mia Debbie in de georganiseerde rotzooi van haar keuken. 'Kom binnen.'

'Moet je niet van alles doen?'

'Daarom. Kan ik het nog even uitstellen. Ik wil niks liever.'

Debbie kijkt naar de onuitgepakte dozen die keurig op elkaar gestapeld staan. 'Netjes,' zegt ze. 'Had je onze verhuizing moeten zien. Eén grote puinhoop. Maar na een maand of drie had het meeste wel een plekje gevonden.'

'Ga zitten. Koffie dus? Het apparaat staat al op zijn plek. Dat doe ik altijd het eerste. Cappuccino?'

'Heerlijk.'

Mia gaat aan de slag.

'Meteen al een hele andere sfeer.' Debbie kijkt om zich heen. 'Bijzonder is dat toch. Dat mensen ook zo hun spulletjes zijn.' Ze wordt overstemd door het geluid van het Nespressoapparaat.

'Je hebt er toch ook een man bij?' vraagt ze daarna.

'Ik dacht het wel ja. Moet hier wel ergens rondslingeren.'

'Ergens in een doos.'

'Ja.'

Ze lachen. Mia maakt de cappuccino. 'Suiker?'

'Nee. Prima zo. Mag niet meer hè? Jammer hoor. Er mag steeds minder.' Ze krijgt haar koffie. 'Jullie zijn vast weleens eerder verhuisd. Dat alles meteen al zo ordelijk op zijn plek staat. Er zit een systeem in.'

'Erg honkvast zijn we niet nee.'

'Lijkt me heerlijk. Wij blijven hier waarschijnlijk ons hele leven. Ik ga hier dood waarschijnlijk. In dat bed waar ik nu ook al elke avond in lig. Vreselijk vooruitzicht.'

'Mooie buurt toch?'

‘Saai. Gebeurt hier nooit wat. Nooit eens een moord of zo. Of een verkrachting. Oersaai.’

‘Wij houden wel van saai.’

‘Dan zit je hier helemaal goed. *Welcome to the club*. Zijn de kinderen groot? Of zijn er geen kinderen?’

‘Geen kinderen. Zijn er niet van gekomen.’

Debbie lacht weer. ‘Godallemachtig. Jij bent echt een gezegende vrouw. Jij hebt het goed voor elkaar.’

Mia lacht met haar mee. ‘Laten we het daarop houden.’

Weer klinkt het apparaat. Arthur komt ondertussen binnen, hij ziet er wat verhit uit. ‘Hallo,’ roept hij over het lawaai heen en hij zwaait.

‘Dit is mijn man, geloof ik,’ zegt Mia, als haar espresso klaar is.

‘Ik geloof het ook. Hai. Ik ben Arthur.’

‘Debbie. Ik ben de overbuurvrouw. Die jaloers is op jullie omdat jullie zo goed kunnen verhuizen en zo lekker geen kinderen hebben.’

‘Hallo jaloerse Debbie.’ Hij gaat naar de ijskast en opent die. ‘Mia kan goed verhuizen, ik niet. Kom maar niet in mijn werkkamer kijken.’

‘Jij ook een espresso, Art?’

‘Straks. Ik ben nog even bezig.’ Hij pakt een grote fles Pellegrino en sluit de ijskast weer. ‘En ik heb nu meer behoefte aan water, veel koud water. Verhuizen is een vermoeiende bezigheid waar je het erg warm van krijgt.’

‘Ik drink mijn koffie op en ik ben weer weg,’ zegt Debbie. ‘Jullie hebben genoeg te doen.’

'Rustig aan,' stelt hij haar gerust. 'We hebben alle tijd van de wereld. Dat is het voordeel of het nadeel van geen kinderen hebben. Je hebt altijd alle tijd. Blijf lekker zitten. We zien elkaar nog wel.'

'Zeker.'

Arthur vertrekt met de fles prikwater.

'Lijkt me een goeie man,' zegt Debbie,

'Ja, dat leek mij ook,' grijnst Mia.

Ze lachen weer. Dat gaat goed. Een buurvrouw met gevoel voor humor is veel waard, dat weten ze allebei.

In de werkkamer aan de achterzijde van het huis is het in tegenstelling tot de keuken en de andere kamers inderdaad een enorme bende. Alles staat wanordelijk door en op elkaar. Dozen, lampen, stapels muziekpartituren, een gedemonteerd antiek bureau. Te midden van dit alles is Arthur toch maar even wanhopig neergeploft met zijn fles prikwater en zit hij opeens totaal overbodig zijn trompet op te poetsen en schoon te maken. Alsof dat nu belangrijk is.

Is dit een nieuw leven omdat het een andere plek is? Het is een ander huis en ze wonen tussen andere mensen, meer is het niet. Straks als alles is ingericht, zal blijken dat het allemaal niet anders is dan hoe het was, daar bijna honderd kilometer noordelijker dan waar ze nu zijn. Hoelang hebben ze daar nog gewoond? Iets meer dan een jaar? Of toch al anderhalf? Hij wil er niet over nadenken. Dit is een nieuwe start. Daar moet hij zich op concentreren, dat is waar het om gaat. Een nieuwe start, een schone lei. Misschien.

Hij streelt het koper van de trompet, schuift dan het laatste onderdeel op zijn plek, zet het mondstuk aan zijn lippen, aarzelt even, zoekt in zijn hoofd in het repertoire, terwijl hij een paar losse noten produceert, en zet dan *Skylark* in. Een tedere melodie is het, teder en melancholiek, zijn specialiteit. Als er iets is wat Arthur kan en waar hij bewondering voor verdient, is het zijn vermogen een wereld van gevoeligheid te leggen in hoe hij de trompet bespeelt. Elke noot krijgt zijn ziel mee.

Debbie, die net in de gang afscheid van Mia staat te nemen, heft haar kin iets omhoog en luistert naar de klanken die verderop in het huis opklinken. 'Wauw. Klinkt goed.'

'Ja, hij heeft een erg mooie toon.'

'Zitten jullie in de muziek of zo?'

'Ik geef pianoles. Helaas had ik te weinig talent voor meer. Arthur had het wat dat betreft verder kunnen schoppen in zijn genre, maar hij had de ambitie niet. Of het doorzettingsvermogen. Of weet ik veel. Het is er in ieder geval niet van gekomen. Hij was leraar Engels en is nu gepensioneerd.'

'Goh. Ziet-ie d'r nog jong uit.'

'Hij is wat eerder gestopt dan normaal, maar ik zal het overbrengen,' zegt Mia met een lachje. 'Lesgeven is zwaar. Na een jaar of vijfendertig heb je het wel gehad.'

'Daar kan ik me iets bij voorstellen.'

Ze luisteren even naar de zoete klanken.

'Mooi hoor. Echt mooi. Een gevoelige man, dat hoor je zo.'

Mia glimlacht. 'Ja zeker,' zegt ze, opeens wat afwezig.

De slaapkamer is later die avond, als de dag bijna ten einde is gekomen, al aardig op orde. Er staan nog wat dozen en hier en daar liggen wat losse spulletjes die hun plek nog niet hebben gekregen, maar het bed is opgemaakt en de meeste kleding hangt en ligt in de kasten. Mia ligt er al in en leest. Arthur zit half uitgekleed op de rand van het bed en wrijft zijn gezicht.

'Wat is er?'

'Niks.'

Ze vraagt niet verder, maar wacht met lezen. Ze weet waarschijnlijk dat er nog wat komt.

'Het is vreemd. Ik had dat vanmiddag al. We zijn opeens weer heel ergens anders, maar alles is verder hetzelfde.'

'Wat dan?'

'Het bed. De spullen. De avond.'

'Ik.'

'Jij ja. Godzijdank.'

Ze legt het open boek omgekeerd op het nachtkastje. 'Het is een goed huis, Art. Goeie buurt. Aardige overbuurvrouw met gevoel voor humor. Die vond dat je er jong uitzag voor je leeftijd. Dit moest echt maar eens het laatste dakje worden, Art.'

'Ja. Mee eens.'

'Ik heb het wel een beetje gehad met dat verhuizen.'

'Zeker. Mooi geweest.'

'Maar dat zeiden we de vorige keer ook.'

‘Ja.’ Hij kijkt somber. ‘Wat moet ik zeggen, Mia?’

‘Niks. We weten het. Ik begon er niet over.’

‘Wel waar.’

‘Jij begon over dat alles hetzelfde was.’

‘Dat is een ander onderwerp.’

‘Voor mij niet. Alles moet namelijk niet hetzelfde zijn. Nou eens een keertje niet.’

‘O zo. Ja nee, ik weet het.’ Hij blijft nog even op de rand van het bed zitten en staart voor zich uit. Zij kijkt daar even naar, pakt dan haar boek weer en gaat verder met lezen.

‘Nieuwe ronde, nieuwe kansen,’ zegt hij. ‘Komt goed.’

Zij antwoordt niet, maar leest.

Twintig minuten later gaan de nachtlampjes uit en ligt hij daar in het donker, zoals al duizenden eerdere nachten, naast zijn vrouw, maar van haar afgedraaid en alleen. En hij zweeft weg naar een wereld waar alles mag en niets verkeerd begrepen wordt, waar tederheid geen zonde is en liefde iets moois, waar een zachtmoedige fysieke uiting van verlangen en overgave geen misdaad is. In de wereld van de fantasie mag hij het leven leiden waar hij van droomt. Hij stapt erin en beleeft zijn romantische avonturen, tot hij in slaap valt.

3.

Een aantal weken later is het huis volledig op orde en ingericht. Zelfs de werkkamer van Arthur oogt opgeruimd, wat natuurlijk schijn is omdat alles alleen maar op nette stapeltjes is gelegd, zonder dat daar logica of rubricering aan ten grondslag ligt. Hij weet het en hij sluit zijn ogen ervoor, zoals hij dat altijd gedaan heeft. Er huist iets in hem wat verhindert dat hij doet wat er gedaan moet worden, dat hij afmaakt wat er afgemaakt moet worden. Het heeft misschien te maken met angst voor het einde, heeft ooit zijn broer geopperd: wat als alles op orde is en er niets meer gedaan móet worden? Hoe moet je leven zonder dat je wordt opgejaagd door plichten en achterstalligheid? Arthur heeft een leven lang zo geleefd en het is zelfs erger geworden naarmate hij ouder werd. Er kan en mag nooit een punt gezet worden, dan is de zin afgelopen en wat dan? Het is zoals het is, hij heeft het geaccepteerd. De keurige stapeltjes suggereren orde en dat is al heel wat.

Mia zit binnen bij de piano en heeft een leerling, een jong meisje, een beginner, dat de soepelheid nog in de vingers moet krijgen en voor wie het notenschrift een verwarrende puzzel is. Met grote vriendelijkheid en geduld geeft Mia les. Ze gaat stapje voor stapje, zoals ze al zo vaak gedaan heeft, half op de automatische

piloot en voor de andere helft met grote toewijding en interesse in de ontwikkeling van de leerling. 'Ja goed zo. Hoor je hoe die twee noten mooi samenklinken? En kijk, in de toonladder van C zoals je die net gespeeld hebt, is die ene noot de eerste en die andere de vijfde. Dus de eerste en de vijfde klinken mooi samen. Doe nou eens de eerste en de zevende samen. Doe de eerste maar met je linkerhand en de zevende hand met je rechterhand. Dus deze en deze.'

Het meisje doet het.

'Hoe klinkt dat?'

'Niet mooi.'

'Nee, niet mooi. Maar ik zal je wat zeggen, als ik er een paar noten bij doe, wordt het wel mooi. Hoor maar. Dan doe ik de eerste, de derde, de vijfde en de zevende dicht bij elkaar.' Ze slaat het akkoord aan. 'Hoe klinkt dat?'

'Mooi.'

'Dat is interessant. Vind je niet?'

Het meisje knikt.

Er heerst orde in huis en rust. Twee oudere mensen die allebei zo hun bezigheid hebben. Een en al vredigheid.

Iets later die middag maakt Arthur zijn dagelijkse wandeling, zoals hij daar net na de verhuizing en het opruimen en het inrichten van het huis weer mee begonnen is. In principe heeft hij dan zijn oortjes in, zodat Chet Baker, Clifford Brown, Carmen McRae, Oscar Peterson, Johnny Hartman of Ben Webster met hem meeloopt, nu heeft hij dat toch maar even niet. Hij moet zich

concentreren op de route en die twee gaan niet samen, heeft hij gemerkt. Een mooi rondje van een dik uur heeft hij nog niet gevonden, het zijn vooralsnog heen-en-weerroutes en die wil hij niet, het moet echt wel een rondje zijn.

Even staat hij stil. Links? Rechts? De wijk ligt in een bosrijke omgeving, maar ook dicht bij open velden en heide. Het is het een of het ander. Dan loopt hij verder en slaat een hoek om, in de richting van de ingang van het grote bos, waar, zo is hem verteld door een man in het dorp, wandelingen van verschillende lengtes zijn uitgezet. Na een paar honderd meter ziet hij verderop een veldje waar jongens aan het voetballen zijn. Hij stopt, kijkt er even naar, draait zich dan om en loopt de andere kant op, terug naar waar hij vandaan komt, met een wat driftige pas nu. Hij heeft geen zin in bos, hij wil ruimte om zich heen, de velden zien, de hemel, de wolken. Dan maar heen en weer en geen rondje.

Eind van die middag spelen Mia en Arthur, allebei met een wijntje binnen handbereik, een ballad uit *The American Songbook: Spring Can Really Hang You Up The Most*. Haar pianospel volgt de partituur, hij speelt met zijn ogen dicht eerst de melodie, om daarna met vaak lange noten te improviseren. Het is mooi weer buiten, zoals de hele week eigenlijk al, en het zijraam staat open.

Debbie staat aan de overkant in haar voortuin met de voordeur achter haar wijd open. Het is

zomer, ze leven buiten nu. Ze luistert naar de zoete klanken die uit het open zijraam van het huis van haar nieuwe overburen komen. Een man met een klein hondje komt langslopen. Hij staat even stil en spreekt haar aan, kijkend in de richting van waar de melodieuze muziek vandaan komt. Debbie loopt naar hem toe, vertelt over haar nieuwe overburen en even staan ze samen te luisteren. Zelfs het hondje lijkt betoverd door wat het hoort, het heft zijn kop omhoog en spitst zijn oren.

‘Dat zijn duidelijk geen amateurs,’ zegt de man.

‘Nee, dat zijn ze niet,’ antwoordt Debbie. ‘Aardige mensen ook. Lieve, zachte, gevoelige mensen. Vooral hij heeft iets heel kwetsbaars.’

De volgende ochtend maken Arthur en Mia een fietstocht, omdat het wederom zulk prachtig weer is. Het is warm ook, zodat allebei niet meer dan een dunne broek en shirt dragen, waar de wind heerlijk doorheen wappert. Ze passeren velden en bossen, kleine dorpjes en grote boerderijen en verkennen de kleine weggetjes en fietspaden. Ze fietsen of naast elkaar, of Mia fietst iets vooruit, omdat hij in gedachten verzeild raakt en daardoor onwillekeurig langzamer gaat trappen. Ze kent het, het ergert haar en zij zet dan eerder aan dan ook te vertragen. In die laatste formatie – zij is echt al een flink stuk verder dan hij – komen ze langs een riviertje, waar jongens aan het zwemmen zijn. Ze springen van een steiger af, schreeuwend en plezier makend.

Arthur stopt even helemaal met trappen en kijkt ernaar, onwillekeurig met zijn mond een beetje open. Voor hem kijkt Mia naar hem om, ziet zijn blik en knijpt in de remmen. Ze stapt af en draait zich naar hem toe, met de fiets tussen haar benen. Hij ziet het, schrikt een beetje, wendt zich af van het schouwspel bij de steiger en fietst versnellend naar haar toe.

‘Leuk toch, die kinderen die zoveel lol hebben. Lekker met dit weer,’ zegt hij als hij vlakbij haar is. Hij negeert haar blik en rijdt haar voorbij.

‘Ja zeker,’ zegt zij. Ze stapt weer op en volgt hem.

Even later eten ze in stilte een ijsje, naast hun fietsend zittend tegen de met gras begroeide dijk. Hij eet te langzaam, waardoor er druppels vanille-ijs op zijn blote benen en op zijn korte broek vallen.

‘Eet nou even door,’ zegt zij bits. ‘Zo smelt het.’

Hij voelt haar onderdrukte irritatie, weet ook waar die van komt, maar doet alsof er niets aan de hand is. ‘O ja, sorry,’ lacht hij. ‘Ik was even in gedachten.’

Wat is daar mis mee? Mensen zijn toch weleens in gedachten? Dat is heel normaal.

Mia zwijgt. Zij is al klaar met haar ijsje en likt de laatste streepjes chocola van het stokje. ‘We gaan zo maar weer eens,’ zegt ze.

Die avond zijn ze uitgenodigd voor de barbecue bij Debbie en haar man Andy. Ze zitten in de

ruime, maar wat rommelige achtertuin, die de aanwezigheid van nageslacht verraadt. Er staat een voetbalgoaltje in het gras verderop, een wat verroeste basket hangt aan de zijmuur van de garage, er hangt een halve fiets tegen de muur van de garage.

Andy, een vlotte, licht kalende veertiger, staat bij de barbecue en houdt zijn oog op het vlees. 'Ik kan me dat zo goed voorstellen. Ik zou het nog geen drie maanden volhouden. Kinderen van die leeftijd zijn gewoon verschrikkelijke wezens. Tegen elkaar en tegen de leraren. Volgens mij is het een van de zwaarste beroepen die er zijn. Ik vind het erg knap dat je het vijfendertig jaar hebt volgehouden. Wat gaf je?'

'Engels,' zegt Arthur.

'O, oké. Dat valt misschien wel mee. Lijkt me beter dan wiskunde of natuurkunde. Engels willen ze nog wel leren, denk ik. Toch? Engels is wel *cool*.' Met een vlotte beweging draait hij de hamburgers.

'Ik heb het nooit zo heel erg zwaar gevonden. Je hebt altijd wel een paar lastige jongens in de klas, maar dat had ook wel wat. Ze brachten leven in de brouwerij.'

'Het zou niks zijn voor Andy,' stelt Debbie met een lachje.

'Nee. Absoluut niet.'

'En wat doe jij, Andy?' vraagt Mia. 'Of wat doen jullie?'

'We zitten allebei in de IT. Daar kennen we elkaar ook van.'

'Debbie is hoger dan ik. Ze verdient ook meer.'

'Terwijl ik er ongeveer niks van afweet en Andy ongeveer alles.'

'De vakmensen verdienen nou eenmaal minder dan de managers.'

'En daar moeten we mee leven.'

'Dus doen we dat ook maar.'

Ze grijnzen allebei.

Er komt een mooie jongen van een jaar of zestien de tuin in. 'Ik ga naar Niels,' zegt hij.

'Geef eens even een handje, Lucas. Dit zijn onze nieuwe overburen.'

'O, die van de muziek.' Hij geeft Mia een handje. 'Hallo, ik ben Lucas.'

'Ik ben Mia.'

Dan is Arthur aan de beurt. 'Lucas.'

'Arthur.'

'Mooie muziek. Ik wou dat ik zo kon spelen.'

'Dat kun je leren. Ben je nog jong genoeg voor.' Arthur glimlacht.

'Wil ik best. Maar nu even niet.' Hij lacht. 'Ik ga. Ik ben niet laat terug.'

'Doe je voorzichtig?'

'Vast niet.' Hij vertrekt, loopt langs het huis in de richting van de straat.

'Knappe jongen,' zegt Mia.

'Ja, hij is goed gelukt,' zegt Andy. 'Hij lijkt op zijn moeder.'

'Zo is dat. Ik ben knapper, ik verdien meer en ik ben een vrouw,' lacht Debbie. 'Zonder mij zou dit één grote mislukking zijn allemaal.'

'Vast,' glimlacht Mia.

'Dat is deze tijd. Man zijn is uit. Het gaat om de vrouwen.' Andy schuift de hamburgers op

het rooster wat opzij en begint er lapjes kipfilet naast te leggen. 'Wij mogen de barbecue doen. Dat is wat wij mogen.'

Er wordt gelachen. Arthur verroert zich niet en heeft zijn blik omlaag gericht. Hij wil niet opkijken, omdat hij weet dat Mia haar aandacht op hem gericht heeft.

'Wie wil er nu een glaasje rood? Ben je toe aan rood, Arthur?'

'Waarom niet? Als wij mannen niets meer waard zijn, kunnen we het net zo goed op een zuipen zetten.'

'Ik ben blij met mijn nieuwe overbuurman,' stelt Andy tevreden. 'We moeten elkaar steunen in deze barre tijd door veel te drinken.'

Debbie komt even bij hem staan en kijkt naar het vlees. 'Dat ziet er goed uit,' zegt ze en ze streelt even met haar hand over de rug van haar echtgenoot.

Nu kijkt Arthur naar Mia en zij naar hem. Ze glimlachen vaag. Leuk stel, zeggen ze daarmee, neemt hij aan.

Die nacht ligt hij op zijn rug in bed, met zijn ogen open. Mia wordt ook even wakker en kijkt op de wekker. Die geeft half vier aan. Dan ziet ze dat Arthur wakker is. 'Kan je niet slapen?'

'Nee. Te veel wijn, denk ik.'

'Ja. Ik ook.' Ze gaat ook op haar rug liggen en staart in de duisternis. Als hij even opzij kijkt ziet hij door het vage licht van de straatlantaarn buiten dat door een kier in de gordijnen naar binnen glipt, een minuscule glans op de bolling

van haar ogen. 'Zit je dan aan zo'n jongen te denken?' vraagt ze.

'Ja.' Hij klinkt schor, hij hoort het zelf. Wijst schor op schuldig of schuldgevoel? Waarschijnlijk. Waarom is ze wakker geworden? Waarom stelt ze hem die vraag? Met welk doel? 'Maar dat is niet waarom ik wakker lig. Dat komt echt door de drank. Ik lig wakker en dan ga ik aan hem liggen denken. Dat gaat vanzelf.'

Ze liggen even in de stilte.

'Ik probeer van niet,' zegt hij dan. Hij realiseert zich dat het misschien lief is dat ze die vraag stelt. Dat ze hem niet wil beschuldigen, maar dat ze begrip wil tonen. Wat was die term ook alweer die ze laatst samen bedachten? O ja, *pronoia*, als tegengestelde van paranoia. Ervan uitgaan dat mensen het goede met je voor hebben in plaats van niet.

'Moeilijk waarschijnlijk.'

'Ja.'

'Maar goed. Als het maar bij gedachten blijft.'

'Moet ik daarop antwoorden?'

'Het was geen vraag.'

Hij zwijgt. Het is toch geen begrip, stelt hij bitter vast. Ze heeft geen begrip meer, het is alleen nog maar verwijt. Hij is de grote stoorzender in het leven dat ze samen leiden. Hij is er de schuld van dat er problemen zijn, dat er niet genoten kan worden van de schoonheid van alles, van gezellige barbecues, van mooie muziek. Ze blijft bij hem, omdat ze vindt dat ze bij hem moet blijven. Omdat er altijd wel iets is met een man, zal ze zichzelf voorhouden, tegen beter weten in. Want dit is meer dan iets.

Ze draait zich weer op haar zij, van hem af.
En hij weet dat de slaap nu eindeloos ver weg is.

Verder lezen?



Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=mooie-toon>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>



UITGEVERIJ
VOGELVRIJ